

Arrest

nr. 78 927 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 augustus 2011 en heeft zich op 16 augustus 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 december 2011.

1.3. Op 25 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 14 mei 1973 geboren in Bagdad al Jadidah in de stad Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine en woonde heel uw leven in de el-Mesbah straat in Bagdad el Jadidah. U hebt twee jaar middelbare school gelopen. In 1995 heeft u een winkel geopend in Saydiyah waar u vrouwenondergoed en parfum verkocht. Op 20 februari 2009 werd uw winkel in brand gestoken. U weet niet waarom of door wie dit gebeurde. Op 30 mei 2011 heeft u in dezelfde straat opnieuw een winkel geopend, waar u exact hetzelfde verkocht als in uw eerste winkel. Twee weken later op 15 juni 2011 vond u een dreigbrief in uw winkel met de woorden: "Ali we gaan je vermoorden, we gaan je vermoorden." U heeft daarop de winkel gesloten en bent naar huis gegaan. Uw moeder heeft daar eveneens een dreigbrief gevonden met exact dezelfde tekst erop. Uw moeder heeft toen beslist dat u het land moest verlaten, wat u dan ook deed.

U heeft Irak verlaten op 12 augustus 2011 met het vliegtuig naar Turkije. De smokkelaar had u van een vals paspoort voorzien. In Turkije heeft u op 15 augustus 2011 opnieuw een vliegtuig genomen richting Europa. U bent dezelfde dag in een onbekend land in een auto gestapt en aangekomen in België. U heeft op 16 augustus 2011 asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer : zes foto's van uw uitgebrande winkel, een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. U legt eveneens een kopie neer van een bewijs van goed gedrag en zeden, een uittreksel van nationaliteit en een huurcontract.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat u effectief gedurende vijftien jaar een winkel heeft uitgebaat in de wijk Saydiyah. Zo is het niet aannemelijk dat iemand die gedurende vijftien jaar een winkel uitbaat in dezelfde wijk een dermate beperkte kennis heeft over de wijk en wat er in de afgelopen jaren gebeurd is. Er rijzen bijgevolg twijfels over de periode waarin u winkeluitbater was. U verklaarde dat Saydiyah een onveilige wijk was (CGVS p.7). U kon dit echter in het geheel niet concretiseren. Zo beschikt u niet over informatie aangaande de milities die er actief zijn. U geeft aan dat de meerderheid sjiitische groeperingen zijn maar u kan geen namen noemen van de betreffende milities (CGVS p.7). Dit is hoogst opmerkelijk: van iemand die een winkel uitbaat in Bagdad, kan verwacht worden dat hij goed op de hoogte is van de hoedanigheid van de plaatselijke milities en van de (evolutie van de) veiligheidssituatie in de wijk. Volgens uw verklaringen zouden er voor 2009 mensen vermoord zijn en winkels in brand gestoken zijn (CGVS p.8). Ook deze keer kon u uw verklaring niet concretiseren (CGVS p.8). De reden waarom dit gebeurde was u eveneens een raadsel en u schreef het toe aan banditisme (CGVS p.8). Het is opmerkelijk dat iemand die gedurende vijftien jaar een winkel heeft in dezelfde straat zo slecht op de hoogte is van het reilen en zeilen in de wijk.

U legt een kopie neer van een huurcontract om uw tewerkstelling te staven (CGVS p.14). Volgens u zou het om een origineel document gaan. Na nadere observatie blijkt het evenwel een kleurenkopie te zijn waar onderaan in pen een aantal gegevens bij zijn geschreven, meer bepaald nummers van identiteitskaarten. Geconfronteerd met deze vaststelling houdt u hardnekkig vol dat het over een origineel document gaat, geldig voor een periode van vijf jaar (CGVS p.14). Er staat evenwel nergens een datum vermeld op het document. Ook hier kon u geen afdoende verklaring voor geven (CGVS p.14). Na vertaling van het document blijkt dat het contract voor één jaar geldig is en naar gelang van de economische situatie al dan niet kan verlengd worden. Van een engagement van vijf jaar, zoals u beweert, is nergens sprake (zie document 5). Het document kan zodoende niet dienen als bewijs voor het feit dat u een winkel uitbaatte.

U heeft er bovendien geen idee van waarom op 20 februari 2009 uw winkel in de wijk Saydiyah in vlammen zou zijn opgegaan (CGVS p.7). U zou bovendien de enige winkelier geweest zijn in 2009 wiens winkel in brand gestoken werd (CGVS p.8). Een verklaring of reden hiervoor weet u niet aan te brengen. U heeft voor de misdaad geen waarschuwing of bedreiging gekregen (CGVS p.8). U heeft verder nooit met één van de handelaars gepraat over wat er in de wijk gebeurde. Het is opmerkelijk dat u in deze omstandigheden niet te rade zou zijn gegaan bij lotgenoten om de situatie te bespreken en eventueel meer gegevens te weten te komen.

U heeft na de brand verder geen beroep gedaan op de politie (CGVS p.12). U stelde dat u bang was, aangezien onbekenden uw winkel in brand hadden gestoken en ze u dus ook zouden vermoorden (CGVS p.12). Aangezien u de politie niet hebt ingeschakeld, is er ook geen onderzoek gebeurd naar de oorzaak van de brand (CGVS p.11). Niemand van de omringende handelaars zou iets gezien hebben (CGVS p.12). Ook dit mag verbazen aangezien het toch een winkelstraat was (CGVS p.7). U heeft eveneens geen idee wie de daders zouden kunnen zijn.

Bovendien is het ongeloofwaardig dat u effectief opnieuw een winkel geopend zou hebben en dan nog in dezelfde straat van dezelfde wijk en waar u hetzelfde verhandelde als voordien (CGVS p.9). U legt ook geen begin van bewijs neer wat betreft deze tweede winkel zoals bijvoorbeeld een origineel huurcontract. U verkocht exact hetzelfde als de voorbije vijftien jaar, namelijk ondergoed en parfum (CGVS p.9). Gevraagd of u er ooit aan gedacht had iets anders te verkopen, antwoordde u dat dit uw werk was (CGVS p.9). U zag er geen probleem in op dezelfde plaats exact dezelfde winkel te openen ondanks het feit dat uw vorige winkel in vlammen is opgegaan (CGVS p.9). Rekening houdend met uw bewering dat u na de brand een jaar voordien al vreesde voor de dood, is dit opmerkelijk.

U zou op 15 juni 2011 een dreigbrief gevonden hebben in uw winkel. In de dreigbrief stond het zinnetje: "Ali we gaan u vermoorden". U heeft geen idee van wie de dreigbrief afkomstig was, noch waarom u bedreigd werd (CGVS p. 10). Dit is opmerkelijk. Voorts moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met de bedreigingen die u zou ontvangen hebben.

Bovengaan de vaststellingen leiden tot het besluit dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs evenals het uittreksel van het directoraat van nationaliteit bevestigen uw afkomst uit Bagdad, Irak welke hier niet betwist wordt. Het bewijs van goed gedrag en zeden tonen aan dat u geen misdrijven op uw kerfstok hebt. Op de foto's staat een uitgebrande winkel afgebeeld. De foto's bewijzen echter niet dat het uw winkel zou zijn. Het huurcontract is een kopie en heeft dus slechts een beperkte bewijswaarde.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, en een vergelijking met de andere Europese landen irrelevant is.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: 6 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak; mailverkeer met "Iraq Body count"; twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012; en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat het weinig geloofwaardig is dat hij effectief gedurende vijftien jaar een winkel heeft uitgebaat in de wijk Saydiyah, zoals omstandig wordt toegelicht, hij na de brand geen beroep heeft gedaan op de politie, hij geen idee heeft van wie de dreigbrief afkomstig was, noch waarom hij bedreigd werd, en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5.1. In de mate verzoeker zijn gebrek aan kennis over de wijk waar hij een winkel zou hebben gehad sinds 1995 probeert te verklaren door erop te wijzen dat hij niet lang naar school is geweest, zijn intellectuele kennis beperkt is en hij hierdoor geen namen betreffende milities in de wijk kan opnoemen, hij enkel op de hoogte is van de algemene veiligheidssituatie, hij *“enkel naar zijn werk ging om er zijn werk uit te oefenen”* en *“hij (...) geen enkel idee(had) van wat er zich in de wijk afspeelde”*, hij enkel contact had met zijn eigen klanten en niet met de andere handelaars, en nog aanhaalt dat hij voor 2009 niet elke dag in zijn winkel in Saydiyah was omdat het toen te gevaarlijk was, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, verzoekers winkel in vrouwenondergoed en parfum zou sinds 1995 zijn broodwinning geweest zijn zodat redelijkerwijs mag verwacht worden dat wanneer na de val van het regime van Saddam Hoessein het geweld in Irak en in het bijzonder in de stad Bagdad de overhand neemt, en de stad zelfs jaren geteisterd wordt door aanslagen van verschillende milities, een winkelier nauwlettend de situatie in de gaten houdt en regelmatig contact opneemt met collega's handelaar in dezelfde wijk/straat om op de hoogte te blijven van de veiligheidssituatie en de in de wijk opererende milities, niet alleen omwille van zijn winkel maar ook omwille van zijn eigen veiligheid. Verzoeker hoeft geen intellectueel te zijn om kennis te hebben van de situatie die hem direct aanbelangt. Dit klemmt des te meer nu hij voorhoudt dat zijn eerste winkel in 2009 in brand werd gestoken en hij op 30 mei 2011 een nieuwe winkel in dezelfde straat met dezelfde handelswaren heeft geopend. Redelijkerwijs kan van een handelaar die slachtoffer is geweest van een brandstichting verwacht worden dat deze de situatie in zijn straat/wijk terdege bekijkt en analyseert alvorens hij een nieuwe investering aangaat. De Raad besluit derhalve uit deze vaststellingen dat de geloofwaardigheid van het relaas ernstig wordt gehypothetheerd door zijn gebrek aan kennis over de milities in de wijk waar verzoeker een nieuwe investering zou hebben gedaan.

2.5.2. In de mate verzoeker poneert dat hij het huurcontract ziet als een origineel wijzigt dit niets aan de vaststelling dat dit niet het geval is vermits het een kleurenkopie betreft. Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaring in vergelijking met het huurcontract over de duur van de huur, probeert te verdoezelen door te wijzen op een misverstand en te stellen dat het huurcontract vijf jaar oud is, leest de Raad in het gehoorverslag dat verzoeker klaar en duidelijk verklaarde dat de *“overeenkomst tss ons elke vijf jaar vernieuwd”* werd (CGVS gehoor, p. 14). Bovendien staat in het contract nergens een datum vermeld, vaststelling in de bestreden beslissing die door verzoeker niet wordt betwist. De Raad is derhalve van oordeel dat aan de voorgelegde kleurenkopie van een huurcontract geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend van verzoekers profiel als handelaar in de wijk Saydiyah sinds 1995.

2.5.3. Indien verzoeker sinds 1995 in dezelfde wijk een winkel had kan worden aangenomen dat indien hij slachtoffer zou zijn geweest van brandstichting in zijn winkel hij wel degelijk contact zou hebben gehad met de collega's in de straat. Zelfs als zou verondersteld worden dat verzoeker geen nood had aan contact, dan nog kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zijn collega's handelaar wel meteen gealarmeerd zouden zijn geweest, zij de zaak zouden hebben onderzocht en besproken om zo eventueel hun eigen situatie in te schatten. Zoals verzoeker de zaken voorstelt kan daaraan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht.

2.5.4. Het volstaat niet om in het verzoekschrift telkens te volharden en de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor te citeren om de pertinente weigeringsmotieven te ontkrachten. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker na de voorgehouden brand geen enkel initiatief heeft genomen om de zaak verder te onderzoeken of te bespreken met collega's of politie. Er werd niet eens een klacht ingediend, niettegenstaande kan aangenomen worden dat indien een winkelpand in brand wordt gestoken de politie gealarmeerd wordt en de zaak onderzoekt of minstens verzoeker ondervraagt. In de mate verzoeker stelt dat hij bang was om klacht in te dienen wijst de Raad erop dat dit haaks staat op zijn bewering dat hij twee jaar later in dezelfde straat een nieuwe winkel opent. Zijn verklaring dat er geld in het laatje moest komen, en dat Saydiyah de goedkoopste plek was om een winkel te openen kan nog worden aangenomen, doch het feit dat verzoeker niettegenstaande hij in het verleden slachtoffer zou zijn geweest van een brand in zijn winkel, geen enkel initiatief neemt om de zaak te onderzoeken op het vlak van de veiligheid en de in de wijk opererende milities, eventueel door contact met zijn collega's en

de politie, maakt ook dit onderdeel van het relaas ongeloofwaardig. Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft van zijn nieuwe huur.

2.5.5. Wat de dreigbrief betreft dient te worden vastgesteld dat verzoeker daarover weinig of geen uitleg heeft. Daarenboven heeft verzoeker ook naar aanleiding van deze dreigbrief geen enkel initiatief genomen om de politie in te schakelen. Redelijkerwijs kan bovendien worden aangenomen dat hij alvorens de drastische beslissing te nemen om het land te ontvluchten klacht indient bij de politie om de zaak te onderzoeken en contact opneemt met zijn collega's om verder te informeren over eventuele milities, of concurrenten die in het spel zouden kunnen zijn, temeer verzoeker moet geïnvesteerd hebben om een nieuwe winkel te beginnen. Waar verzoeker stelt dat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen en zij niet in de mogelijkheid zijn om hem individuele bescherming te bieden, dient te worden vastgesteld dat hij niet om bescherming heeft verzocht bij zijn eigen autoriteiten en niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen bescherming kon krijgen.

2.5.6. Waar verzoeker ter terechtzitting een, naar zijn zeggen, PV van de politie en een dreigbrief indient ten bewijze van de voorgehouden vervolgingsfeiten wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.7.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.7.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de precare veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.7.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.7.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.7.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerder de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*,

2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.8. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.9. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS